

အုပ် (၁၀၀) မြောက် အထူးထုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ကန္တာရထဲက
အချစ်လေညှင်းလေး

(အချစ်လှည်းချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

‘အံ့ဘုန်းညို’ဆိုတာ‘မွေးပျံ့ဖြူ’ရဲ့ အဋ္ဌမတန်း A မှ စာတော်သော၊ လိမ္မာသော ကျောင်း သားလေးတစ်ယောက်ပါ။ အမြဲတမ်း ပြုံးယောင်ယောင်၊ မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အပေါ် သိတတ်လှသည့် သူ့ရုပ်ကလေးကို မွေးပျံ့ဖြူ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ ။

မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ နှာတံလှလှ၊ မျက်လုံးတောက်တောက် ရှုန်းရွန်းလေးနှင့် အသက် ၁၃/၁၄ အရွယ် ရှမ်းဗမာကပြားလေးသည် အသားတော့ညိုချင်ချင်။ အဖြူဘက်သို့ လှသည့်အညိုပေါ့။

နယ်မှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ မသွားမဖြစ် သွားရသည် ကြောင့် သုံးရက်ကြာ ကျောင်းပျက်ခဲ့ရသည့်မွေးပျံ့ဖြူ၊ ကျောင်းတက်သည် နှင့် အံ့ဘုန်းညို ကျောင်းမတက် တာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

"ကိုမိုးရေ... အံ့ဘုန်းညို ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ။ အဲဒီက လေးဟာလေ၊ ကျောင်း သိပ်ပျက်တာပဲ။ ပင်ကိုဉာဏ်လေးကောင်းရဲ့ သားနဲ့ "

အံ့ဘုန်းညိုနှင့် တစ်လမ်းတည်းဖြစ်သည့် မိုးဇင်အား မွေးပျံ့ဖြူ မေးမြန်းလိုက်လျှင် သူမ ရင်ဘတ်ဖိရအောင်ပင် အဖြေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး

"သူ့အဖေ ဆုံးသွားလို့ ဆရာမ၊ သုံးရက်ရှိသွားပြီ"

"ဟယ်"

မိသားစုတစ်ခုမှာ ဖခင်ဆိုတာ စစ်သူကြီးဖြစ်ကြောင်း မွေးပုံဖြူသိပါသည်။ အံ့ဘုန်းညိုတော့ လောကဓံနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ သူမ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

"သူ့မှာ အမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အခု သူ့အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရယ်"

"အို"

မိုးဇင်စကားကြောင့် မွေးပုံဖြူရင်ထဲ ဆို့သွားရ၏။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

"အေးကွယ်...ဆရာမ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ညနေကျရင် သားနဲ့အတူ ဆရာမ လိုက်ခဲ့ မယ်။ အံ့ဘုန်းညိုကို လိုက်ကြည့်မယ်။ သူ ဘယ်လိုနေသလဲကွယ်"

"တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငိုချည်းနေတာပါပဲ ဆရာမရယ်၊ မငိုရင်လည်း ငေးနေတော့တာပါပဲ"

ထိုနေ့က အံ့ဘုန်းညိုမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်သနားမိရင်း သူမစာသင်လို့ ပင် မဖြောင့်ခဲ့ ပါချေ။

ညနေ(၄)နာရီလောက်မှ အံ့ဘုန်းညိုအိမ်သို့ သူမတို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အံ့ဘုန်းညို အိမ် ကလေးက မည်းမည်းမှောင်မှောင်။ သုံးပင်အိမ်လေးတစ်လုံးမှာ တစ်ခြမ်းကန့်ပြီး နေရခြင်းဖြစ် သည်။

ဒီလိုအခြေအနေနှင့်တောင်

အံ့ဘုန်းညိုဟာ

စာတော်ဉာဏ်ထက်လှပါသည်။

"သူ့အဖေက တက္ကစီအငှားမောင်းတယ် ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့ အမူးသမား ကြီးပါဗျာ"

လမ်းမှာ မိုးဇင်ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ကြားယောင်ရင်း၊ သူမ အိမ်ခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

"အို"

ခပ်မှောင်မှောင်အိမ်လေးထဲမှာ အံ့ဘုန်းညိုကို မြင်လိုက်ရပုံမှာ မျက်ရည်ဝဲမတတ်၊ ရင်ထဲဆို သွားရပါသည်။ အိမ်ကြမ်းပြင်မှာ အဝတ်စုတ်လေးလို ခွေနေသည့်သဏ္ဌာန်က သက်မဲ့အရုပ်တစ်ခု သဖွယ်။

"အံ့ဘုန်းညို"

သူမတို့ စိုးရိမ်ကြင်နာစွာ သူ့အနားကပ်သွားတော့ အံ့ဘုန်းညို မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များက ဝေါခနဲလျှံကျလာ၏။

ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ အမှိုက်သရိုက်တွေ စွန့်ပစ်ဖို့ အမှိုက်ပုံးတွေရှိပေမဲ့ ကလေး တစ်ယောက် နားခိုဖို့ အမှိုက်ပုံးတောင် မရှိ။

မျက်ရည်များကြားမှ အံ့ဘုန်းညို သူ့ဆရာမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သိပ်ကို စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ ၊ စာနာတတ်တဲ့ ဆရာမပါပဲ။ ပြတိုက်ထဲမှာ ပြထားဖို့ ကောင်းတယ်။ မျက်နှာမလိုက်ဘူး၊ စာကို အားကြိုးမာန်တက်သင်တယ်၊ ရှေးရှေးတုန်းက အမျိုးသားကျောင်း ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်မယ်။ အဖေ ပြောဖူးတယ်...။

ကောင်းကင်က လမင်းလို အေးမြကြည်လင်သည့် ဆရာမကို ငေးကြည့်ရင်း အံ့ဘုန်းညို ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

ဆရာမရယ်. . . ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်နိုင်တော့ပါဘူး။
မိဘမဲ့သွားတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်အတွက် လောကကြီးက ကြမ်း
တမ်းလွန်းပါတယ်။

"သား. . . အခု ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ၊ ဆွေမျိုးတွေ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ၊
ဆရာမ ဘယ်လိုကူညီရ မလဲဟင်"

မျက်တောင်ဖျားမှာ မျက်ရည်များ နှင့် စိုစွတ်ရင်း၊ ဆရာမ မေးလျှင်
အံ့ဘုန်းညို ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါပြခဲ့သည် ။ သူ့မှာ ပြောစရာ စ
ကားမရှိ။

"ဒီအိမ်ကရော၊ အိမ်လခပေးဖို့ သား ဘယ်အဆင်ပြေမလဲနော်"

အံ့ဘုန်းညို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေရ၏။
လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရန် သူ့မှာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ မနက်ကပင်
အိမ်ရှင်များက ဆိုခဲ့ပါပကော။

"အံ့ဘုန်းညိုရေ၊ မင်းအဖေ အိမ်လခ မရှင်းတာ နှစ်လကျော်ပြီ။ အန်
တီတို့ က သနားလို့ မတောင်းသေးတာ။ သားတစ်ယောက်တည်းတော့
ဘယ်မှာ နေနေ ရပါတယ်ကွယ်။ အန်တီတို့ လူငှား ထပ်တင်ချင်ပြီ"

အံ့ဘုန်းညို ငိုနေဆဲ၊ မိုးဇင်မှာ လည်း သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ထိ
ခိုက်နေရသည် ။ မွေးပုံဖြူ အိမ်လေးထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း မီးဖိုဘက်မှ
အိုးခွက်များကို ဖွင့်ကြည့်မိသည် ။

အို. . . အိုးခွက်တွေထဲမှာ ဘာမှ မရှိပါလား။

စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့၊ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူမ ဘယ်
လိုကူညီရပါမလဲ။ မိဘမဲ့ ဂေဟာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာ နောက်ထား။ လော
လောဆယ် ဒီကလေးကို သူမ ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ရက် နိုင်တော့ပါ။

သူမ၏ မိဘများ သည် လည်း သဘောကောင်းသည့် မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာ၊ ဆရာမကြီး များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် မို့ မွေးပုံဖြူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

"ကဲ သား၊ ဆရာမနဲ့ သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့"

"ဗျာ"

ဒါအိပ်မက်လား၊ ပုံပြင်လား၊ ဒဏ္ဍာရီလား။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ ဆရာမကို ငေးကြည့်တော့၊ ဆရာမက သူ့ခေါင်းမှ ဘဲမြီးသာသာ ဆံပင်တိုလေးကို ကြင်နာစွာ ပွတ်ပေးခဲ့သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ သားကို ဆရာမ တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မယ်။ ဆရာမက ဆင်းရဲ ပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ လူဖြစ်အောင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်"

ဆရာမ၏ စကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညို မျက်ရည်များ ပြိုကျလာရ၏။ ဖေဖေသေဆုံးကတည်း က မီးလောင်ပြင်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည့် သူ့ရင်ဘတ်မှ ယခုတော့ မိုးစက်များ ဖျန်းပက်ခံလိုက်ပေပြီ။

"ကဲ တို့ တွေ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းကြစို့"

သေတ္တာလေးနှင့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံးရယ်သာ သယ်ဆောင်စရာ ရှိခဲ့ပါသည် လေ။

အခန်း(၂)

"အဘတို့ အိမ်က ပစ္စည်းဥစ္စာမကြွယ်ဝပေမဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေ ကတော့ ကြွယ်ဝပါတယ်။ လူကလေး စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပါ"

အဘဦးထွန်းနိုင်၏ အကြင်နာစကားက ရင်ထဲမှ လာသည် မို့ လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့။ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည့် ဒေါ်မေကြည့်မျက်နှာကလည်း အံ့ ဘုန်းညိုအပေါ် ကရုဏာတရားများ နှင့်သာ။

ဆရာမရဲ့ အိမ်သည် အံ့ဘုန်းညိုအတွက် နားခိုရာ အိုအေစစ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း သူသဘော ပေါက်လိုက်မိပါသည် ။ မျက် ရည်စို့အောင် ကြည်နူးကြေကွဲရင်း သူ့အနားမှာ ထိုင်နေသည့် ဆရာမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး သူဆုပ်ကိုင်မပေပြီ။

"ကဲ သား၊ ခြောက်နာရီကျော်ပြီ။ တို့ တွေ ရေချိုးကြရအောင်၊ ဆောင်းဦးပေမဲ့ ချမ်း လာပြီ"

မွေးပျံ့ဖြူ၊ အံ့ဘုန်းညိုကို နေရာချထားပေးလိုက်သည် ။ မြေညီထပ် တိုက်ခန်းလေးက ကျဉ်း မြောင်းပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးထဲမှာ ဤမျှ နားခိုစရာရှိတာပင် ကံကောင်း။

ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ ခေတ်စားတော့ ကိုယ့်မြေပေါ်မှာ သူတို့ ကို ဆောက်ခွင့်ပေးလိုက်သည့် အခါ သုံးထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံးပေါ်လာ ခဲ့ပြီး၊ မြေညီထပ်ကို သူမတို့ ရခဲ့သည် ။ နှစ်ခန်းခွဲလိုက်ပြီး တစ်ခန်းကို

လူနေ၊ တစ်ခန်းကို ငှားစား။

ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ ပင်စင်လစာလေးများ ရယ်၊ တိုက်ခန်းငှားခနှင့် သူမရဲ့ လစာ၊ ကျူရှင်ခတို့ သည် အိမ်အသုံးစရိတ်အဖြစ် ရပ်တည်နေရသည်။

အိမ်ခန်းလေးက ရှည်ပျော့ပျော့၊ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်သို့ လူသွားလမ်းလေးထားပြီး၊ ရှေ့ဘက်မှာ ဧည့်ခန်း၊ အလယ်မှာ ဘုရားခန်း၊ အတွင်းဆုံးအခန်းကိုတော့ ကန့်လန့်ကာခြားပြီး ဖေဖေနှင့် မေမေတစ်ခန်း၊ မွေးပျံ့ဖြူ က တစ်ခန်း။

မီးဖိုနှင့် ရေချိုး သန့်စင်ခန်းက နောက်ဘက်မှာ ဆက်လျက်။

"တို့ အခန်းကို ကန့်လန့်ကာနှစ်ခုခြားပြီး သုံးခန်းရအောင် ဖွဲ့မယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက ခုံရုံကို သားယူ။ ဧည့်ခန်းမှာ ကြိမ်ဆက်တီတွေ ရှိတာပဲကွယ်"

ချက်ချင်းပင် အခန်းကို ကန့်လန့်ကာများ ခြားပြီး၊ သုံးခန်းဖွဲ့ရသည်။ ။ ခုတင်လေးတွေကို ကန့်လန့်ကာနှင့် ခြားထားခြင်းပါပဲ။

"စာရေးတာ စာကျက်တာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ပေါ့။ သားနေတတ်ပါ့မလား"

ဆရာမက ကြင်နာစွာမေးလျှင် အံ့ဘုန်းညို အားနာနေ၏။

ဘဝမှာ အဆိုးဆုံးတောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီပဲ ဆရာမရယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး အခြေအနေပါ။

"ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ် ဆရာမ"

"အေး...ကဲ၊ တို့ တွေလည်း အခန်းရှင်းရတာနဲ့ ချွေးပြန်သွားကြပြီ။

သား... ရေအရင်ချိုး"

အံ့ဘုန်းညိုရဲ့ သေတ္တာကို သူ့ကွပ်ပျစ်အောက်မှာ နေသားတကျထားရင်း ညွှန်ကြားလိုက် လျှင် အံ့ဘုန်းညို နာခံပါသည်။ ။

သူ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ဆရာမက ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထုတ်ပေးထား၏။

"ဆရာမ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်။ လူကြီးတွေတော့ စားပြီးပြီ။ သား ဆာပြီလား"

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ။ စကားနည်းသွားသည့် ကလေးကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး ရေအမြန်ချိုးရ၏။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး မီးဖိုသို့ ဝင်ခဲ့၏။

"သားရေ... လာဟေ့၊ ထမင်းစားကြမယ်"

ယောင်တိယောင်ချာဖြင့် ခုံရှည်ပေါ်မှ စာအုပ်များကို လှန်လှောကြည့်နေရာမှ အံ့ဘုန်းညို မီးဖို ဘက်သို့ လေးကန်စွာ ဝင်လာ၏။

မီးဖိုထဲမှာ စားပွဲခုံနှင့် ကုလားထိုင်သုံးလုံးကို တွေ့ရ၏။ မီးဖိုခန်းက ကျဉ်းပေမဲ့ အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

"လာ... ဒီနေ့တော့ ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငံပြာရည်ကြော်ပဲရှိတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ပုစွန်လေး ကြော်ပေးထားတာ ကုန်သွားပြီ၊ သားဖို့ မကျန်တော့ဘူး"

"ရပါတယ် ဆရာမ၊ သားစားနိုင်ပါတယ်"

အားနာနေသည့် ဆရာမကို နှစ်သိမ့်ပြီး သူ ထမင်းကို အားပါးတရ စားလိုက်၏။ သူ ထမင်း ငတ်ခဲ့တာ ဖေဖေသေကတည်းကပါ။

ဖေဖေ့ကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ စားလက်စထမင်း နင်သွားပြီး အံ့
ဘုန်းညို မျက်ရည်စို့ သွား၏။ ဖေဖေက ဖခင်တစ်ယောက်မို့ မစီမံမခန့်ခဲ့
တတ်ပေမဲ့၊ အရက်သမားကြီး ဖြစ်ပေမဲ့ အိမ်ပြန် လာတိုင်း သူ့အတွက်
စားသောက်စရာထုပ်ကလေးများ ပါလာမြဲပါ။

အဝတ်ဆိုလည်း အကောင်းစားလေးများကို ဝယ်ပေးမြဲ။ သို့သော်
ဖေဖေက မူးနေတတ်တာမို့ အလုပ်လုပ်တာ အချိန်မမှန်။ ဒီတော့ ကားပို
င်ရှင်က ငြိုငြင်ပြီး ခဏခဏ ကားရှာရပါသည် ။

ဖေဖေနှင့်နေရတာ နဲ့သမားပါးလို ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက်။ ထမင်းစား
နေရာမှ မျက်ရည်ကျနေ လျှင် မွှေးပျံ့ဖြူရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ကြင်နာရပါသ
ည် ။ သူ့ဖေဖေကို လွမ်းလို့ နေမှာ ပေါ့လေ။

ကြည့်စမ်း သူမဟာ မချမ်းသာခဲ့ပေမဲ့ မိစုံဖစုံဖြင့် အကြင်နာတွေ တ
စ်ထွေးကြီးနှင့် နွေးထွေး ခဲ့ရသည် ။

"သားရယ်... စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးနဲ့ နော်၊ လူဆိုတာ သေ
မျိုးချည်းပါ။ မွေးက တည်းက သေမိန့်နဲ့ အတူ မွေးလာခဲ့ရတာပါ။ မငိုပါ
နဲ့ ကွယ်...တိတ် တိတ်"

"ကဲ... စား၊ ဟင်းကလည်း ဒီနေ့မှ မကောင်းဘူးကွာ။ နောက်နေ့
လူကြီးတွေနဲ့ အတူ သားဖို့ ပါ ထည့်ချက်ပေးမယ်နော်"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာမ စားသလိုပဲ စားပါ့မယ်"

တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထမင်းစားကြပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်
။ လူကြီးများ နှင့်အတူ ထိုင်ရင်း သူတို့ မေးသမျှ အံ့ဘုန်းညို
ဖြေကြားရပါသည် ။ ဆရာမတို့ မိသားစု၏ အကြင်နာ၊ မေတ္တာတို့ ကြော
င့် အံ့ဘုန်းညိုရင်မှာ နွေးထွေးလှိုက်ဖြာခဲ့ရသည် ။

"မင်းအမေက ရှမ်းပေါ့၊ ဟုတ်လား...နန်းရွှေရည်ခင်ဆိုတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ မေမေက ရှမ်းပါ။ အသားဖွေးဖွေးလေးနဲ့ မေမေက အရမ်းချောတာ"

"ဒါဆို မင်း...အသားညိုတာ ဖအေတူလို့ ပေါ့"

"ဖေဖေလည်း မညိုဘူး"

ကလေးကို စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောပေးနေကြရာမှ...

"သားမှာ ဆွေတွေမျိုးတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား၊ သားတို့ က ဘယ်ဇာတိလဲ"

မွေးပုံဖြူ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့်မေးလျှင် အံ့ဘုန်းညိုမျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲညှိုးသွားရ၏

ဆရာမရယ်. . .ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ကျွန်တော့်ကို လက်မခံချင်ဘူးတဲ့ လားဗျာ။

"ဟယ် သားက ဆရာမက စေတနာနဲ့ မေးတာပါ။ မင်းကို ဆရာမတို့ ပဲ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်သွားမှာ ပါ။ မင်းအဘတို့ မေမေကြည်တို့နဲ့ ပါ တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ နောက် သားမကြိုက်ရင် မမေး တော့ဘူးနော်"

ဆရာမချော့လျှင် အံ့ဘုန်းညို ငိုမိမတတ်။ စိတ်ကိုထိန်းပြီးမှ သူတွေ့တွေးဆဆဖြေရသည် ။

"မေမေက တောင်ကြီးကတဲ့ ၊ ဖေဖေကတော့ သာပေါင်းဘက်ကလို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ဘယ်ကမှ ဆွေမျိုးတွေ မလာဖူးကြပါဘူး ဆရာမရယ်"

အံ့ဘုန်းညိုအသံက ညည်းညည်းတွားတွား။ ကလေး စိတ်ပြေလက်

ပျောက်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ဖွင့်ထားသော တီဗွီကို မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။ ။

"ခုည ကားလေး ကောင်းတယ်၊ ရှေးကားဆိုတော့ ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်။ ခေတ်ချင်းကွာ လို့ စကားပြောတွေ၊ အမူအရာတွေကအစ ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်။ ခု‘ရတနာပုံ’ကားကတော့ မဆိုး ပါဘူး၊ ဒါထက် ဆရာမက ခါတိုင်း အိမ်နေရင်း ဂါဝန်လေးတွေဝတ်တာ၊ အခု သားနဲ့ မို့ ဒုက္ခရောက် ပြီ"

"ဝတ်ပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ က အနှစ်တစ်ရာလောက် ခေတ်ချင်းကွာမနေပါဘူး။ ရှိတာလေးတွေတော့ လွင့်မပစ်ပါနဲ့ "

ထိုနေ့က အကြင်နာတရားများ ဖိတ်လျှံနေသည့် အိမ်လေးထဲမှာ အံ့ဘုန်းညို ဘဝအမောတွေ အလွမ်းတွေ ပြေခဲ့ရပါသည်။ ။
